

— — —

В косите ти, кат джлги веющи се крепове нема да се впитат, кат приказни цветове, лжчи от полелея и безмжлвната приказка по огнения танц на малката камина [нема да унася душата ти по цветните полета на бленжт и тишината.

Ти никога вече нема, когато навжн в дремлив екот унила вечерта прибира в дипли своя стихар и бега под танц на снежни конфети, да разпуснеш талазни коси, да вплетеш бледите си пржсти в свежите цветя на скжпи вазй и вгледана в сетните кжрвави извивки, да пошепнеш:

— Как много те обичам!

— — —

Свещите на полелея хвжрлят нежно-златна ткан по сините тапети. От там нейде мжлчелив и скржбен поглежда в портрета твоя лик.

Очите ти, смржзнали с марагди, секаш оживяват под плахата игра на свещите и огжня.

Косите ти безредно нападат и златни нанизы трептят в тях.

Бледа в розов пенйор с скжпоценен колан, кат вакханка ти почваш луд танц по смжлчаните с надвиснали сенки жгли на стаята. После ти унило скжлчваш ржце над зелените гирленди на вазите и уморен гласжт от блудната песен, шеяти:

— Как много те обичам!

Камината отдавна е изгаснала. Свещите на полелея зловещо пращат и догарят.

Тайнствени сенки надвисват в стаята и мрачен и студен портрета тжмнее на сините тапети.

Над глухия прозор далечна и сива се рее песента на зимната ноц.

Декемврий 1922 г.

